

Daniels Bog - Nummer et hundrede og enogtyve

At låse tegnene på de sidste dage op: Forståelse af Kristi henvisninger til forårets udspringende træer

Jeff Pippenger
2024-03-07

Kristus henledte sit folk til forårets spirende træer, for at de skulle forstå „tegnene“ og betydningen af de sidste dages „tegn“.

»Kristus havde påbudt sit folk at våge over tegnene på hans genkomst og glæde sig, når de så tegnene på deres kommende Konge. 'Når disse ting begynder at ske,' sagde han, 'da ret jer op og løft jeres hoveder; for jeres forløsning nærmer sig.' Han pegede sine efterfølgere hen på forårets spirende træer og sagde: 'Når de nu springer ud, ser I og ved af jer selv, at sommeren allerede er nær. Således også I: Når I ser disse ting ske, så vid, at Guds rige er nær.' Lukas 21:28, 30, 31.« The Great Controversy, 308.

De sidste dages „tegn“ blev forebildet ved de „tegn“, som forkyndte og indledte den første engels bevægelse. Disse „tegn“ indbefattede himlenes rystelse, men Joel fastslår, at de sidste dages „tegn“ — de dage, da Israels misgerning skal søges og ikke findes, når Guds hellige bjerg er helligt for evigt, for ingen fremmede skal nogen sinde mere drage gennem hende, himlenes magters rystelse — også vil indbefatte jordens magters rystelse. Søster White påviser forskellen mellem himlenes magters rystelse og jordens magters rystelse.

„Den 16. december 1848 gav Herren mig et syn om rystelsen af himlenes kræfter. Jeg så, at når Herren sagde 'himmel', da Han gav de tegn, som er optegnet hos Matthæus, Markus og Lukas, mente Han himlen, og når Han sagde 'jord', mente Han jorden. Himlens kræfter er solen, månen og stjernerne. De hersker i himlene. Jordens kræfter er dem, som hersker på jorden. Himlens kræfter skal rystes ved Guds røst. Da skal solen, månen og stjernerne flyttes ud af deres steder. De skal ikke forgå, men rystes ved Guds røst.

„Mørke, tunge skyer trak op og stødte sammen mod hinanden. Atmosfæren skiltes og rullede tilbage; derpå kunne vi se op gennem det åbne rum i Orion, hvorfra Guds røst lød. Den hellige stad vil komme ned gennem dette åbne rum. Jeg så, at jordens magter nu bliver rystet, og at begivenhederne kommer i rækkefølge. Krig og rygter om krig, sværd, hungersnød og pest er først til at ryste jordens magter; derefter vil Guds røst ryste solen, månen og stjernerne, og også denne jord. Jeg så, at rystelsen af magterne i Europa ikke, som nogle lærer, er rystelsen af himlens magter, men at det er rystelsen af de vrede nationer.“ Early Writings, 41.

Rystelsen af himlene i Matthæus, Markus og Lukas repræsenterer rystelsen af de magter, som hersker over himlene, sådan som de fremstilles ved solen, månen og stjernerne. Alle disse himmelske magter blev rystet og frembragte „tegnene“, som indledte og kundgjorde den første engels bevægelse. Disse himmelske magter skal atter rystes under den tredje engels bevægelse. Men under den tredje engels bevægelse skal også jordens magter rystes. Jordens magter er de

magter, som hersker over jorden. Den 11. september 2001 blev jordens magter, ikke himlens, rystet.

”Hvordan er det kommet dertil, at det ord er blevet tillagt mig, at jeg har erklæret, at New York skal bortskyldes af en flodbølge? Dette har jeg aldrig sagt. Jeg har sagt, idet jeg så de store bygninger skyde op der, etage på etage: ’Hvilke frygtelige scener vil ikke finde sted, når Herren rejser sig for at ryste jorden med vældig kraft! Da vil ordene i Åbenbaringen 18,1–3 blive opfyldt.’ Hele det attende kapitel i Åbenbaringen er en advarsel om det, der kommer over jorden. Men jeg har ikke noget særligt lys med hensyn til, hvad der vil komme over New York, kun at jeg ved, at de store bygninger dér en dag vil blive styrtet ned ved Guds magts vending og omvæltning. Ud fra det lys, der er givet mig, ved jeg, at ødelæggelse er i verden. Ét ord fra Herren, ét strejf af hans mægtige kraft, og disse vældige bygningsværker vil falde. Scener vil finde sted, hvis rædsel vi ikke kan forestille os.” Review and Herald, 5. juli 1906.

I Milleritternes historie var et af de tegn, som Lukas har nedtegnet, „folkenes angst“. Folkene repræsenterer de magter, som hersker over jorden, og den 11. september 2001 blev hver nation på jorden rystet, da det tredje Ve kom ind i den profetiske historie. Denne jordiske rystelse var fremstillet i Lukas enogtyve, men ikke ved det bibelske udtryk om jordens magters rystelse. Den var fremstillet ved udtrykket „folkenes angst“, således som det blev bragt over verdens nationer, da New Yorks store bygninger blev styrtet i grus. „Folkenes angst“ hos Lukas er jordens magters rystelse, og det blev opfyldt i Milleritternes historie.

„Jeg så, at jordens magter nu bliver rystet, og at begivenhederne kommer i rækkefølge. Krig og rygter om krig, sværd, hungersnød og pest er de første til at ryste jordens magter; derpå vil Guds røst ryste solen, månen og stjernerne, og også denne jord. Jeg så, at rystelsen af magterne i Europa ikke, som nogle lærer, er himlens magters rystelse, men at det er de vredesfulde nationers rystelse.“ Early Writings, 41.

„Rystelsen af de vrede nationers magter“ er rystelsen af „jordens magter“, som illustreret i adventismens tidlige historie ved rystelsen af „magterne i Europa“. Uriah Smith identificerede i 1838, hvad det var, der rystede magterne i Europa.

“Ligesom den profetiske periode for denne [6.] basun begyndte ved den østlige kristne kejsers frivillige overgivelse af magten i tyrkernes hænder, således kan vi med rette slutte, at dens afslutning ville blive kendetegnet ved den tyrkiske sultans frivillige overgivelse af denne magt tilbage i de kristnes hænder. I 1838 blev Tyrkiet indviklet i krig med Egypten. Egypterne så ud til at ville omstyrte den tyrkiske magt. For at forhindre dette greb Europas fire stormagter, England, Rusland, Østrig og Preussen, ind for at støtte den tyrkiske regering. Tyrkiet accepterede deres indgriben. Der blev afholdt en konference i London, hvor et ultimatum blev udarbejdet til forelæggelse for Mehemet Ali, Egyptens pasja. Det er tydeligt, at når dette ultimatum blev overgivet til Mehemet, ville det osmanniske riges skæbne i realiteten være lagt i Europas kristne magters hænder. Dette ultimatum blev overgivet til Mehemet den 11. august 1840! og netop den dag sendte sultanen en note til de fire magters ambassadører med forespørgsel om, hvad der skulle gøres, dersom Mehemet nægtede at efterkomme de vilkår, de havde foreslået. Svaret lød, at han ikke behøvede at ængste sig over nogen eventualitet, der

måtte opstå; for de havde truffet forholdsregler for den. Den profetiske periode endte, og netop den dag gik kontrollen over de muhammedanske anliggender over i de kristnes hænder, ligesom kontrollen over de kristne anliggender var gået over i muhammedanernes hænder 391 år og 15 dage tidligere. Således endte det andet ve, og den sjette basun ophørte med at lyde.” Uriah Smith, Synopsis of Present Truth, 218.

Islams andet ve, havde passeret zenit af sin magt, som ifølge Guds ord skulle vare i tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage. Alligevel forsøgte Egypten i 1830’erne at genoprette et kalifat i Egypten med det formål at videreføre den anden store jihad i muslimsk historie. Muligheden for yderligere islamisk krigsførelse fik de europæiske magter til at skælve af frygt. I årtier blev krisen omkring Islams genoptagelse af sin krigsførelse af disse års historikere og reportere betegnet som „det østlige spørgsmål“. Østens børns krigsførelse var i århundreder blevet ført mod Europas nationer, som afledte deres religion fra den romerske kirke. I 1838 repræsenterede „folkeslagenes fortvivlelse“, som Kristus omtalte, rystelsen blandt de vrede nationer, som blev frembragt ved den krigsførelse, der af Islam blev ført mod det tidligere Romerrige.

„Ved [at løse] de fire engle, som er bundet ved den store flod Eufrat, forstår jeg, at Gud nu var ved at tillade de fire vigtigste nationer, hvorefter det osmanniske rige bestod, som forgæves havde forsøgt at undertvinge det Østromerske Rige i Konstantinopel og kun havde gjort ringe fremgang med at erobre Europa, nu at indtage Konstantinopel og overvælde og undertvinge en tredjedel af Europa, hvilket faktisk skete omkring midten af det femtende århundrede.” Works of William Miller, Volume 2, 121.

Folkenes nød i beretningen hos Lukas var „med rådvildhed; havet og bølgerne brølede“, og med menneskers „hjerter, som svigtede dem af frygt og forventning om de ting, som kommer over jorden.“ Rådvildheden i Østspørgsmålet vedblev at sætte jordens magter i bevægelse helt ind i det tyvende århundrede, og symbolet på denne nød var „menneskers hjerter, som svigtede dem af frygt“ og „havet og bølgerne brølede.“

"Denne besegling af Guds tjenere er den samme, som blev vist Ezekiel i et syn. Johannes havde også været vidne til denne højst forfærdende åbenbaring. Han så havet og bølgerne bruse, og menneskers hjerter svigte dem af frygt. Han så jorden blive rystet, og bjergene blive ført ud i havets midte (hvilket bogstaveligt talt finder sted), dets vande bruse og oprøres, og bjergene skælve ved dets vælde. Han fik vist plager, pest, hungersnød og død udføre deres frygtelige mission." Testimonies to Ministers, 445.

Da Johannes fik vist beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, så han nationernes angst, fremstillet ved havet og bølgerne, der bruser, og menneskers hjerter, der segner af frygt; og det var den samme besegling, som Ezekiel fik vist i kapitel ni. Ezekiel fik vist de indre elementer i beseglingen, og Johannes fik vist de ydre elementer, der er forbundet med beseglingen. Johannes så, at nationernes vredesopflammethed er forbundet med beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, og nationernes vredesopflammethed er også Lukas’ nationernes angst, som historisk identificeres som det Østlige Spørgsmål. Johannes fik vist, at islams tredje Ve er det ydre tegn på beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde.

Nutiden er en tid af overvældende interesse for alle levende. Herskere og statsmænd, mænd, som indtager stillinger af tillid og myndighed, tænkende mænd og kvinder af alle samfundslag, retter deres opmærksomhed mod de begivenheder, der finder sted omkring os. De iagttager de spændte, urolige relationer, som består mellem nationerne. De ser den intensitet, der er ved at bemægtige sig hvert jordisk element, og de erkender, at noget stort og afgørende er ved at ske — at verden står på tærsklen til en vældig krise.

„Engle holder nu stridens vinde tilbage, for at de ikke skal blæse, før verden er blevet advaret om sin forestående undergang; men en storm samler sig, rede til at bryde løs over jorden; og når Gud byder sine engle at slippe vindene løs, vil der opstå en sådan stridens scene, som ingen pen kan skildre.

"Bibelen, og Bibelen alene, giver et ret billede af disse ting. Her åbenbares de store afsluttende scener i vort verdens histories forløb, begivenheder, som allerede kaster deres skygger foran sig, idet lyden af deres komme får jorden til at skælve og menneskers hjerter til at svigte af frygt." Education, 179, 180.

I Lukas kapitel enogtyve angav Jesus de „tegn“, som indledte den milleritiske bevægelse, og alle disse „tegn“ blev ifølge Søster White opfyldt. Jordskælvet i Lissabon, den mørke dag, stjernernes fald og folkenes fortvivlelse, som repræsenterede rystelsen af jordens magter, der blev opfyldt ved islam i den frygt, som frembragtes af det østlige spørgsmål, er alle opfyldt. De milleritiske „tegn“ omfatter også Menneskesønnen, der kommer med en sky, hvilket blev opfyldt i den rette rækkefølge, hvori „tegnene“ blev givet af Kristus; for efter at folkenes fortvivlelse endte med begrænsningen af det osmanniske overherredømme i 1840, kom Kristus til Det Allerhelligste den 22. oktober 1844, og da Han kom, kom Han med skyer.

“Og se, en som lignede en menneskesøn, kom med himlens skyer og kom hen til den Gamle af Dage, og man førte Ham frem for Ham. Og der blev givet Ham herredømme og ære og et rige, for at alle folk, nationer og tungemål skulle tjene Ham; Hans herredømme er et evigt herredømme, som ikke skal forgå.’ Daniel 7:13, 14. Kristi komme, som her beskrives, er ikke Hans andet komme til jorden. Han kommer til den Gamle af Dage i himlen for at modtage herredømme og ære og et rige, som vil blive givet Ham ved afslutningen af Hans gerning som mellemmand. Det er dette komme, og ikke Hans andet komme til jorden, der i profetien blev forudsagt til at finde sted ved afslutningen af de 2300 dage i 1844. Ledsaget af himmelske engle går vor store Ypperstepræst ind i det Allerhelligste og træder der frem for Guds åsyn for at udføre de sidste handlinger i Sin tjeneste på menneskets vegne—at fuldbyrde den undersøgende dom og at gøre soning for alle dem, der viser sig at have ret til dens velsignelser.” The Great Controversy, 479.

De „tegn“, der var forbundet med milleritternes historie, var et forbillede på de „tegn“, der er forbundet med de hundrede og fireogfyrrer tusindes historie. Da Kristus gennem lignelsen gav det andet vidnesbyrd til den historiske beretning, henviste Han sine disciple til „forårets spirende træer“. Han lod dem vide, at når træerne begynder at springe ud, ved man, at man er nær verdens ende, og at den slægt, som er vidne til forårets spirende træer, vil leve til at se himlene og jorden forgå i hans andet komme.

Når de nu springer ud, ser I og ved af jer selv, at sommeren nu er nær. Således også I: når I ser disse ting ske, da vid, at Guds rige er nær. Sandelig siger jeg jer: Denne slægt skal ingenlunde forgå, før alt er sket. Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå. Lukas 21:30–33.

Spørgsmålet bliver da: »Hvornår begyndte træerne at skyde frem?« Den sildige regn begyndte at falde den 11. september 2001, hvilket ifølge Esajas er »dagen« for Guds »hårde storm på østenvindens dag«.

Med mådehold, når den skyder frem, vil du gå i rette med den; han holder sin hårde vind tilbage på østvindens dag. Derfor skal Jakobs misgerning sones; og dette er hele frugten af, at hans synd tages bort: når han gør alle alterets sten som kalksten, der knuses i stykker, skal Asherapælene og billederne ikke blive stående. Men den befæstede stad skal blive øde, og boligen forladt og efterladt som en ørken; der skal kalven græsse, og der skal den lægge sig ned og fortære dens grene. Når dens grene er visnede, skal de brydes af; kvinder kommer og sætter ild til dem; for det er et folk uden indsigt; derfor vil han, som skabte dem, ikke forbarme sig over dem, og han, som dannede dem, vil ikke vise dem nåde. Og det skal ske på den dag, at Herren skal tærse ud fra Flodens leje til Ægyptens bæk, og I skal blive samlet én for én, Israels børn. Og det skal ske på den dag, at den store basun skal lyde, og de skal komme, som var nær ved at omkomme i Assyriens land, og de forstødte i Ægyptens land, og de skal tilbede Herren på det hellige bjerg i Jerusalem. Esajas 27:8–13.

Den sildige regn begyndte at dryppe (målt) den 11. september 2001, og debatten om budskabet om den sildige regn og det forfalskede budskab om fred og sikkerhed begyndte. Historien om denne debat er dér, hvor Jakobs misgerning fjernes (udrenses, hvilket betyder sones for). Historien om debatten, som er Habakkuks debat, er perioden for beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, som afsluttes med, at den laodikeiske syvendedagsadventist spys ud af Herrens mund; for den skal, som „den befæstede by“, være øde, fordi den var blevet byen for et folk uden forstand, som ikke finder barmhjertighed eller yndest. På den tid vil „den anden røst“ i Åbenbaringen atten lade en stor basun lyde, som er den syvende basun og det tredje ve, og Guds anden hjord skal komme og tilbede ved „Jerusalem“, som da vil være blevet den sejrende kirkes bevægelse.

11. september 2001 påviser, at den sidste generation i jordens historie er ankommet, og kun de, som genkender forårets spirende træer, vil modtage den regn, der får træerne til at skyde. Kun de, som erkender, at den tredje ve's islam er det, som markerer den sildige regns ankomst og de hundrede fireogfyrre tusinds besegling, vil være blandt den gruppe.

„Kun de, som lever op til det lys, de har, vil modtage større lys. Medmindre vi dagligt går fremad i udøvelsen af de aktive kristne dyder, skal vi ikke erkende Helligåndens tilkendegivelser i den sene regn. Den kan falde på hjerter overalt omkring os, men vi skal ikke skelne eller modtage den.“ Testimonies to Ministers, 507.

„Vi må ikke vente på silregnen. Den kommer over alle, som vil erkende og tilegne sig nådens dug og regnsky, der falder over os. Når vi samler lysets stumper op, når vi værdsætter Guds visse miskundheder, han som elsker, at vi stoler på ham, da vil hvert løfte blive opfyldt. 'For ligesom jorden lader sin spire komme frem, og ligesom en have lader det, som er sået i den,

spire frem, således vil den Herre Gud lade retfærdighed og lovsang spire frem for alle folkeslagene' (Esajas 61,11). Hele jorden skal fyldes med Guds herlighed." The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 984.

Vi vil fortsætte studiet i den næste artikel.

„Medmindre de, som kan hjælpe i——, vækkes til en forståelse af deres pligt, vil de ikke erkende Guds værk, når den tredje engels høje råb skal høres. Når lyset går frem for at oplyse jorden, vil de, i stedet for at komme Herren til hjælp, ønske at binde hans værk, så det kan svare til deres snævre forestillinger. Lad mig sige jer, at Herren i dette sidste værk vil handle på en måde, der ligger meget uden for tingenes almindelige orden, og på en måde, som vil være i modstrid med enhver menneskelig planlægning. Der vil iblandt os være sådanne, som altid vil ønske at beherske Guds værk, at foreskrive selv, hvilke bevægelser der skal foretages, når værket går frem under ledelse af den engel, som slutter sig til den tredje engel i det budskab, der skal gives til verden. Gud vil benytte veje og midler, hvorved det vil ses, at han tager tømmerne i sine egne hænder. Arbejderne vil blive overraskede over de enkle midler, som han vil bruge til at gennemføre og fuldkommengøre sit retfærdighedsværk.“ Testimonies to Ministers, 300.